

Dette er altsaa Hovedforklaringen til, at den højtærede Finansminister, skønt han selv erkender en Indtægtsstigning paa 3 Millioner, dog kun vil give Afkald paa 1 Million af sin Finansplans Udgifter. Men den højtærede Finansminister gør yderligere følgende: Han siger, at vel kan man stille op som Mulighed denne Budgetteringsmaade, regne med de Erfaringer, der nu ere gjorte, og saa forøge Indtægten herefter, hvilket altsaa anslaas til 3 Millioner, men tilføjer han, i og for sig bør man ikke gøre dette, undtagen man samtidig regner med de Udgifterfaringer, man har gjort, og saa fremsætter han nogle Oplysninger om, at Alderdomsunderstøttelsesbeløbet maa forøges med 500,000 Kr., Sygekassebeløbet med 80,000 Kr., Arbejdsløshedskassebudgettet med 50,000 Kr., de smitsomme Sygdommes Budgetter med 300,000 Kr., tilsammen 930,000 Kr.

Dette tilføjes, da den første Grund aabenbart ikke er tilstrækkelig — som en yderligere Forklaring af, at Finansministeren ikke vil tage den forventede Indtægtsfremgang med i sine Beregninger. Men hvad den højtærede Finansminister her siger om de Udgifterfaringer, som man maa regne med, har i højeste Grad overrasket mig. Det har overrasket mig, at en mangeaarig Finansminister og Finanspolitiker har villet fremsætte en saadan Paastand; thi Forholdet er dette, at vi i Rigsdagen udforme vore Udgiftsbudgetter saa rundeligt, at selv om visse Budgetter maatte overskrides, Regelen dog er denne, at Udgiftsbudgettets samlede Sum aldrig naas. Naar altsaa den højtærede Finansminister siger: Hvis vi skulle regne med større Indtægtsfremgang, maa vi ogsaa regne med større Udgiftsfremgang end den, der er budgetteret, skal jeg blot tillade mig at nævne nogle Tal, som ville godtgøre, at dette er urigtigt. Hvis den højtærede Finansminister blot vil se paa de 6 Statsregnskaber, der ere aflagte siden 1905—06, altsaa til og med 1910—11, viser det sig, at ethvert af Statsregnskaberne viser en betydelig Mindreudgift end Budgettet. Mindreudgiften paa de nævnte Budgetter er følgende: For 1905—06 $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr., for 1906—07 $6\frac{1}{4}$ Mill. Kr., for 1907—08 7 Mill. Kr., for

1908—09 $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., for 1909—10 $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og for 1910—11 $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Hvis nu den højtærede Finansminister vil sige, at jeg maa fjerne de Bevillinger, der fandtes paa den gamle § 27, hvilket i øvrigt ikke vilde være rigtigt, fordi netop de rundelige Bevillinger, der gives paa § 27, medføre, at Budgettet i dets Helhed er lagt for højt paa Udgiftssiden, skal jeg nævne, hvorledes Tallene for disse 6 Aar ere, bortset fra § 27. For 1905—06 er Udgiften paa Regnskabet 1 Mill. Kr. mindre end budgetteret, for 1906—07 $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mindre, for 1907—08 2 Mill. Kr. mindre, for 1908—09 — det eneste Aar, hvori der er en lille Forøgelse — 400,000 Kr. mere, for 1909—10 3 Mill. Kr. og 1910—11 2,8 Mill. Kr. mindre. Det vil heraf fremgaa, at det Udgiftsbudget, som vi i Aar have vedtaget, efter al Sandsynlighed er saa rundeligt lagt og efter alle Erfaringer lagt saaledes, at man i et skønsmæssigt Overslag over Nødvendigheden af nye Skatter med god Grund kunde nedsætte Udgiften med en Sum af nogle Millioner Kroner, og det er derfor ganske villledende og utilstedeligt, at Finansministeren fremdrager 4 enkelte Punkter og siger: Disse Udgifter ville stige paa dette Budget, og anfører dette som Motiv for, at han har Brug for flere Skatter, end andre Omstændigheder synes at tyde paa.

Men jeg vil videre have Lov til at sige, at det saa langt fra er Tilfældet, at de ca. 3 Mill. Kr.s Indtægtsfremgang, som Finansministeren har opstillet, ere en Forbedring af Budgettet, overfor hvilken man maa stille sig tvivlende, at det endogsaa er overmaade, ja, alt for urimelig forsigtigt at opstille de Tal, Ministeren her fremsætter. I Landstinget siger Finansministeren, at man kan beregne Tolden med 900,000 Kr.s Merindtægt, og hvis man vil tage Øl- og Brændevinsskatten med, kan man yderligere regne med 300,000 Kr.s Merindtægt, men naar han saa tilføjer, at dette sidste Tal vil han ikke medregne, fordi Omskibningen af disse Love er saa stor, at man slet ikke kan regne paa det gamle Grundlag, er det atter en ganske uberettiget Opstilling. Thi Finansministeren har jo ved Budgetteringen af Øl- og Brændevinsskattens Provenu medregnet netop al den